

ROMANIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECTIA A II-A CIVILA,
ADMINISTRATIVA SI FISCALA
Dosar nr.

DECIZIA CIVILĂ Nr. 3090/2012

Sedința publică din data de 11 Aprilie 2012

Instanța constituită din:

— PREȘEDINTE
JUDECĂTOR
JUDECĂTOR
GREFIER

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamanta
, împotriva sentinței civile nr. 1266 din data de 23.12.2011,
pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud, în dosarul nr. /112/2010, în
contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A
JUDEȚULUI BISTRITĂ NĂSĂUD, având ca obiect - contestație act administrativ
fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la cea de a doua strigare a
cauzei se constată lipsa părților de la dezbateri.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează
instanței următoarele:

Cauza se află la primul termen de judecată.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Recursul declarat este legal timbrat, cu taxă judiciară de timbru în valoare
de lei, achitată cu chitanța nr. din 30.03.2012, aflată la fila 8 din
dosar și timbru judiciar de lei.

Prin Serviciul Registratură, la data de 11.04.2012 intimata-pârâtă a depus
la dosarul cauzei întâmpinare, într-un singur exemplar.

Se constată că părțile au solicitat judecarea cauzei în lipsă în temeiul art.
242 pct.2 C.pr.civ.

Curtea, din oficiu, în temeiul dispozițiilor art. 159¹ al. 4 C. pr.civ., raportat
la art. 21 din Constituție, art. 10 al. 2 din Legea nr. 554/2004, dispozițiile OG
92/2003, și art. 3 pct. 3 C. pr.civ., constată că este competentă general, material
și teritorial să judece pricina.

După deliberare, apreciind că la dosar există suficiente probe pentru justa
soluționare a cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 150 C.pr.civ., Curtea declară
închise dezbaterile și reține cauza în pronunțare pe baza actelor existente la
dosar.

CURTEA

Din examinarea actelor dosarului constată următoarele:

Prin sentința civilă nr.1266 pronunțată la data de 23.12.2011 în dosar
nr. /112/2010 al Tribunalului Bistrița Năsăud a fost respinsă excepția
inadmisibilității invocate de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice
Bistrita-Năsăud, respinsă acțiunea formulată de reclamanta
în contradictoriu cu Direcția Generală a Finanțelor Publice
Bistrița-Năsăud.

Pentru a dispune astfel instanța a reținut că excepția nu este fondată
raportat la probele existente la dosar. Astfel reclamanta a formulat contestație la

organul fiscal atât împotriva raportului de inspecție fiscală înregistrat sub nr. /2010 solicitând anularea parțială precum și împotriva măsurilor dispuse prin decizia nr. /2010 și a deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii nr. /2010.

Cat privește fondul instanța apreciază ca având în vedere conținutul raportului de inspecție fiscală sub aspectul motivării sumelor stabilite suplimentar în sarcina reclamantei, al deciziei de impunere contestate, precum și considerentele deciziei privind soluționarea contestației, sunt nefondate susținerile reclamantei în sensul că organul de soluționare nu s-a pronunțat asupra celor solicitate prin contestație, respectiv cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor HG nr. 1860/2006 și personalului celorlalte persoane juridice, (apreciindu-se de reclamantă că acesta a fost motivul pentru care organul de control fiscal a calificat cele două sume ca fiind cheltuieli nedeductibile fiscal), că a analizat alte aspecte decât cele învederate de reclamantă și de organul de control și că nu a ținut cont de documentele existente la dosarul cauzei, astfel că nu se poate reține că au fost încălcate disp. art. 213 pct. 1 Cod procedură fiscală.

Conform acestor dispoziții, în soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării, fără să i se poată crea contestatorului o situație mai grea în propria cale de atac.

Potrivit punctului 2 al aceluiași articol, organul de soluționare competent pentru lămurirea cauzei poate solicita punctul de vedere al direcțiilor de specialitate din minister sau al altor instituții și autorități, iar contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora pot să depună probe noi în susținerea cauzei (pct. 4).

Organul de soluționare a contestațiilor s-a raportat atât la susținerile părților cât și la dispozițiile legale invocate și la documentele existente la dosar, verificând motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal și apreciind corect că factura nr. /1.08.2009, respectiv factura nr. /1.08.2008 și ordinele de deplasare nr. /25.07.2008 (f. 31-32) și nr. /31.07.2009 (f. 34-35) nu îndeplinesc condițiile prevăzute de ordinele OMFP 1850/2004 și 3512/2008, pentru a avea calitatea de document justificativ de înregistrare în evidența contabilă. Astfel, în cuprinsul ordinelor de deplasare, la rubrica ștampila unității și semnătură, s-a menționat doar „scutit”, conform art. 47 pct. 1 din HG 1860/2006, iar facturile anexate fac doar dovada cazării în localitățile și respectiv

Tot astfel arată instanța că în mod corect a reținut organul de soluționare a contestației că reclamanta avea obligația să depună și alte documente din care să rezulte scopul deplasării în localitățile mai sus menționate, respectiv invitații la cursuri, documente de plată a cursurilor efectuate, adeverințe privind parcurgerea pregătirii, etc.

Mai arată instanța că nu se poate reține că reclamanta a făcut dovada că, cheltuielile menționate mai sus îndeplinesc condițiile generale pentru a putea fi deduse, respectiv că au fost efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării vențului, acestea nefiind justificate prin documente, cu mențiunea că în speță sunt aplicabile art. 48 al. 4 lit. a din Codul fiscal și pct. 38 din Normele metodologice de aplicare a Titlului III din Codul fiscal.

Organul fiscal a respectat și disp. art. 7 din Codul de procedură fiscală care reglementează rolul activ al acestuia, în sensul că prin adresa nr. /18.09.2010 primită de reclamantă în data de 24.09.2010, a solicitat acesteia documente justificative din care să rezulte că deplasările la

și s-au efectuat în vederea participării la stagii de pregătire profesională.

Impotriva soluției arătate a declarat recurs reclamanta

Bistrița solicitând admiterea acestuia modificarea în parte a sentinței în sensul admiterii plângerii.

În susținerea celor solicitate se arată că intimata a respins contestația sa pentru motive străine cauzei încălcând dispozițiile art.213 (1) C.pr.fiscală potrivit căruia soluționarea contestației se face în limitele sesizării. În plus se arată ca instanța deși a reținut corect obiectul plângerii nu s-a pronunțat asupra obiectului lămurit și vădit neîndoielnic al plângerii respectiv acela cu privire la sfera de aplicare a prevederilor HG nr.1860/2006.

Tot astfel arată recurenta că instanța a reținut împrejurări ce nu cuprind realități respectiv faptul că nu a justificat prin documente cheltuielile de deplasare calificate ca fiind nedeductibile fiscal de pârâta soluția arătată este neîntemeiată întrucât așa cum rezultă din raportul de inspecție fiscală organul de control nu a reținut o astfel de faptă ci doar ca prevederile HG nr.1860/2006 nu sunt aplicabile activității societății și din acest motiv respectivele cheltuieli nu sunt deductibile; cu ocazia controlului au fost puse la dispoziție documentele solicitate ordinele de deplasare și facturile în baza cărora au fost înregistrate în evidențele contabile cheltuieli de deplasare au toate rubricile completate.

Răspunzând celor invocate prin întâmpinare intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud a solicitat respingerea recursului în considerarea în esența că reținerile instanței sunt corecte deoarece nu a fost transmis nici un document cu care să probeze scopul și realitatea deplasărilor și implicit deductibilitatea fiscală a cheltuielilor înregistrate cu deplasarea.

Analizând argumentele aduse prin recursul declarat în raport de actele dosarului și de normele incidente, de art.304 C.pr.civ. Curtea reține că acestea nu pot conduce la modificarea sau casarea hotărârii recurate.

Astfel se reține că în urma controlului efectuat la recurentă prin raportul de inspecție fiscală nr. din 17.08.2010 s-a reținut că societatea a înregistrat în evidențe cheltuieli deductibile în calculul venitului impozabil în anul 2008 în suma de lei iar anul 2009 suma de lei reprezentând cheltuieli cu deplasarea deși acestea nu pot fi considerate cheltuieli deductibile întrucât nu au la bază documente justificative privind natura deplasării, fiind astfel încălcate dispozițiile art.48 C.fiscal. Drept consecință a celor constatate se stabilește prin decizie de impunere în sarcina societății obligații suplimentare în sumă de lei reprezentând impozit pe venit și majorări.

În considerarea că reținerile organelor fiscale sunt greșite întrucât deține documente justificative respectiv facturi emise de unitățile de cazare și ordine de deplasare pentru care în temeiul dispozițiilor HG nr.1860/2010 nu mai era necesară viza de confirmare a prezentării la locul de deplasare se formulează contestație însă aceasta a fost respinsă prin decizia nr. din 25.10.2010. În argumentarea acestei soluții organul fiscal a reținut că potrivit dispozițiilor codului fiscal pentru ca o cheltuială să fie deductibilă trebuie să aibă la bază un document justificativ care să probeze că cheltuiala respectivă a fost efectuată în scopul obținerii de venituri iar documentele prezentate nu conțin informațiile minime care să susțină afirmații referitoare la deplasări pentru pregătirea profesională.

Reiterând argumentele aduse prin contestație cu privire la deținerea documentelor justificative pentru ca nu mai era necesară confirmarea și faptul că nu au fost avute în vedere prevederile invocate în contestație societatea se adresează instanței.

Intimata dimpotrivă a susținut că reținerile organelor fiscale sunt corecte întrucât nu s-a probat în raport cu dispozițiile fiscale ca cheltuielile au fost efectuate în scopul obținerii de venituri, că actele nu conțin informații pentru a îndeplini calitatea de documente justificative.

Din expunerea rezumativă a celor susținute se observă că se pune în discuție problema justificării deducerii cheltuielilor efectuate în raport de documentele deținute, de normele aplicabile.

Actul normativ evocat în raportul de inspecție fiscală și decizia contestată Legea nr.571/2003 prin dispozițiile art.48 alin.1 statuează că : venitul net din activități independente se determină ca diferența între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile pe baza documentelor din contabilitate.

Tot astfel prin alin.3 al aceluiași articol se statuează că pentru a putea fi deduse cheltuielile aferente veniturilor trebuie să îndeplinească anumite condiții generale: respectiv să fie efectuate în cadrul activității desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente.

În sensul normelor metodologice adoptate prin ordine documentele care stau la baza înregistrării în contabilitate pot dobândi calitatea de documente justificative numai dacă conțin toate informațiile.

Reiese din normele enunțate că pentru deductibilitatea cheltuielilor în contextul stabilirii impozitului pe venit se cer întrunite două condiții respectiv cheltuiela să fie efectuată în scopul obținerii de venituri impozabile, cheltuiela să aibă la bază un document justificativ în sensul normelor.

Din perspectiva acestor condiții au fost depuse facturi ce conțin informații vizând servicii cazare la și confirmate prin ștampila societății prestatoare a serviciului și ordine de deplasare ștampilate și vizate prin semnătura reprezentantului societății recurente conținând informații de deplasare la UNIPIR București – Filiala Sibiu și Filiala Satu Mare.

Documentele prezentate așa cum se poate observa nu conțin viza, ștampila entității la care s-a făcut deplasarea UNIPIR – pentru a se confirma astfel participarea la activitatea de pregătire profesională desfășurată în măsură să releve a fi fost făcută în scopul obținerii de venituri și pentru a se considera astfel cheltuieli deductibile. Mențiunile din factură că s-au prestat servicii cazare și mențiunile din ordine, că s-a făcut deplasarea fără alte documente (invitație, participare, adeverințe/programare parcurgere pregătire) și în lipsa unor confirmări vize ștampile a entității la care s-a specificat că s-a făcut deplasarea nu sunt în măsură să conducă la concluzia reținută de recurenta.

Susține însă recurenta că cheltuielile de deplasare nu trebuiau confirmate prin viza și ștampila instituției la care s-a deplasat în temeiul HG nr.1680/2006, act normativ ce trebuia reținut în cauză.

Susținerea nu poate fi primită deoarece actul normativ vizează o altă situație deplasarea, detașarea în interes serviciu pentru decont și este aplicabil instituțiilor publice. Recurenta nu intră în categoria instituțiilor publice iar situația sa vizează deductibilitate, stabilire impozit supuse regulilor fiscale. Ca atare organele fiscale și implicit instanța corect au reținut incidența Codului fiscal în privința societății recurente.

Legat de această susține recurenta că organul fiscal a analizat alte aspecte decât cele invocate prin contestație cu privire la incidența actului normativ mai sus arătat. Susținerea nu poate fi reținută deoarece se omite a se observa că prin raportul de inspecție s-a reținut încălcarea art. 48 din Codul fiscal iar analiza urma a se face prin raportare la greșita sau nu reținere a normelor în contextul cărora s-au stabilit obligații fiscale.

Așadar constatând că nu sunt motive întemeiate în temeiul art.312 C. pr.civ. raportat la art.20 din Legea nr.554/2004 Curtea urmează a da o soluție de respingere a recursului declarat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE

Respinge recursul declarat de
Bistrița împotriva sentinței civile nr. 1266 din 23.12.2011, pronunțată în dosarul
nr. 7112/2010 al Tribunalului Bistrița-Năsăud pe care o menține în
întregime.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 11 aprilie 2012.

PREȘEDINTE

JUDECĂTORI

GREFIER

Red
2 ex./10.03.2012

